

levet, stærke Formalister, da har det overrasket mig at høre fra det ærede Medlem, at det skulde være nogen stærk Formalisme, naar man forlangte, at en Lov skal overholdes af enhver Vedkommende, der faar med den at gjøre. Det har forbausset mig for at bruge dette Udtryk, — at det skulde kunne kaldes Formalisme, naar man ikke anser det for lige rigtigt eller forsvareligt, om man følger eller ikke følger en Lovs Forskrift. Deri kan jeg, som sagt, ikke være enig med det ærede Medlem. Sagen er jo her den, at vedkommende Borgmester hjemme i sin Stue, inden han skulde hen til Valgbestyrelsens Møde, der skal gaa forud for Valghandlingens Afslutning, har skrevet i Valgbogen, at Valgbestyrelsen har valgt Borgmesteren til Formand. Saa tager han Valgbogen under Armen og gaar hen til Valgbestyrelsens Møde uden at faae noget Valg af Formand foretaget. Jeg vil kun sige derom, at, hvis en simpel Lægmand havde gjort noget Sligt, er det et Spørgsmaal, om Justitsen vilde have tiet stille dertil. Jeg vilde ikke være bleven overrasket ved at se, at en Lægmand, der havde begaaet Saadant, var bleven sat under Justitsens Tiltale derfor. At den vedkommende, ikke lovlig valgte, men fungerende Formand bag efter henvender sig til Valgbestyrelsens Medlemmer og spørger dem, om de vilde godkjende, at han har fungeret som Formand, og dertil svare: Jo, det vilde vi, er alt blevet omtalt af den ærede Ordfører, men jeg kan dog heller ikke undlade at gjøre Indsigelse imod, at dette tages for gode Værer. Dertil kommer jo, at et af Valgbestyrelsens Medlemmer slet ikke er blevet spurgt, og saa meget maa dog være klart, at naar blot et af Valgbestyrelsens Medlemmer protesterer imod en saadan Ulovlighed kan det ikke nytte Noget, at alle de andre Medlemmer af Valgbestyrelsen vilde godkjende den. Hvis man erkjender, at en Godkjendelse bag efter har Noget at betyde, vil det føre en stor Fare med sig; thi hvis en Godkjendelse bag efter har Noget at betyde, maa en Negtelse af Godkjendelsen bag efter ogsaa have Noget at betyde. Naar det One har Noget at betyde, maa det Andet ogsaa have Noget at betyde. Vi have jo set Exempler paa, hvorledes man undertiden kan benytte forskjellige Kunstgreb ved Valg for at faae sin Kandidat anerkjendt eller for at lægge Hindringer i Veien for en anden Kandidat. Hvad vilde man nu sige, hvis vi erkjendte, at en Benægtelse bag efter af Godkjendelsen af en Formands Valg vilde medføre Valghandlingens Forkastelse; saa vilde det meget let kunne ske, at man enedes om ikke at vælge nogen Formand, men, naar man faae Valgets Udfald, og det ikke smagte de Vedkommende, bag efter sagde Nei, for at faae Valget omstjyrtet. Det er ikke nogen umulig Ting, jeg her opstiller, det er Noget, der godt kan tænkes. Sagen er jo den, at enhver Bestemmelse, ethvert Udtryk i en Valglov maa veies aldeles nøie, thi

det er netop der, at Fremgangsmaaden, Formerne have saa overmaade meget at betyde med Hensyn til Udfaldet af Vedkommendes Valg, og derfor maa man efter min Mening særlig ved Spørgsmaal om Valg forlange en nøiagtig, bestemt Efterlevelse af den Fremgangsmaade og de Forskrifter, som Loven giver. — Jeg kommer nu til det, som jeg ved Siden af Mangelen af en lovlig valgt Formand til Ledelsen af dette Valg lægger en afgjørende Vægt paa, og det er, hvad der ogsaa er gjort opmærksom paa af en af de ærede sidste Talere, den selvstændige Undladelse af, hvad § 42 bestemmer. Thi for det Første siger, som dette ærede Medlem ganske rigtig bemærkede, Valgloven, at Valglisteføreren ved en Protokol, naar der ikke meldes sig flere Vælgere for at stemme, skal gaa hen til Formanden og underrette ham om, at nu er der ikke flere ved hans Protokol. Saaledes skulle de bære sig ad, de skulle gaa hen til Formanden; men i dette Tilfælde gif Formanden omkring til dem, hvilket altsaa er det Modsatte af det, Valgloven foreskriver. Formanden skal opholde sig paa et bestemt Sted, saaledes som Valgloven siger, for at Valglisteførerne kunne henvende sig til ham og give ham de Meddelelser, som de skulle give; men det kunde de ikke i dette Tilfælde, da han spadserede omkring mellem de Andre. Saa snart han har faaet Underretning om, at der ikke er flere, der forlange at stemme, skal han offentlig spørge, om der er flere, der vilde afgive deres Stemme, og melder der sig ikke flere, skal han nøiblikkelig slutte. Det er den første Overtredelse, som den omhandlede Formand har begaaet mod Valgloven; han spørger ikke, om der er Nogen, der vil stemme. Maaſte der slet Ingen var, hvad skal saa denne Udsættelse til i et Kvarter? Man maa først forfikkre sig om, at der er Nogen, som vil stemme, førend han giver denne Frist af et Kvarter, Man maa imidlertid aldeles ikke give denne Frist. Jeg skal oplyse, at, dersom han spørger: Er der Nogen, der vil stemme, og der melder sig Nogen — her maa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds dog lægge Mærke til, at det ikke er forment Nogen, hvor som helst han staa i Sværmen, at raabe: Her er jeg! inden han søger at skaffe sig Plads; de, der vilde stemme, ere ikke forpligtede til at bryde igjennem Sværmen og komme op paa Tribunen, inden de melde sig — jeg siger altsaa: Er der Nogle, der raabe, at de vilde stemme, saa er det aldeles ulovligt at give dette Kvarter's Frist, thi Formanden skal modtage alle dem, der raabe, om det saa varer en hel Time; han er selvstændig uberettiget til at sætte en Frist af et Kvarter. Er der Ingen, der melder sig, saa er Fristen for lang, saa skal han strax slutte, og er der flere og saa Mange, at der ikke kan slutes i et Kvarter, er det aldeles ulovligt at bestemme et Kvarter som Frist. Det er uheldigt, fra hvilken Side man end kommer til at se det. Men